

SUMAR

Editorial

1 – Citorii de SF sunt...

Constantin Pavel

Fantastic

3 – Prisaca

Mircea Liviu Goga

37 – Cheia de boltă

George Lazăr

86 – Tablou cu pian

Anamaria Borlan

Proză SF

20 – Ultima frontieră

Cornel Bălan

65 – Întunericul de mâine

Robert Gion

118 – Răsărit

Maria Buboc

Vintage SF

123 – Adaptare

Gabriel Grosu

Cronica Fandomului

127 – O viziune asupra fandomului

Dan Popescu

Dicționar de autori SF

132 – Victor Bârlădeanu

Aurel Cărășel

Lumea BD

139 – V de la Vendetta

Dodo Niță

Criptozoologie

142 – Zmeul

Aurel Cărășel

Revista CSF
Anul I, nr. 5/2019

Colecția Science-Fiction
ISSN – 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel** – redactia@colectiasf.ro
Redactor-șef: **Aurel Cărășel** – redactorsef@colectiasf.ro
Redactori : **Anamaria Borlan** (Transilvania), **Florin Purluca** (Moldova), **Daniel Timariu** (Banat, Crișana), **Florin Giurcă** (Dobrogea), **George Sauciuc** (Republica Moldova, Bucovina), **Boris Velimirovici** (Voivodina, Timoc), **Liviu Surugiu** (Diaspora), **Constantin Pavel** (București), **Dodo Niță** (Ilustrație, Grafică, BD)
Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Mircea Liviu Goga** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI

www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro

031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Cititorii de SF sunt...

de Constantin D. Pavel

#inteligenti

...pentru că sunt în măsură să decodifice idei științifice cu o mai mare ușurință, tocmai fiindcă au o bază științifică solidă dobândită în anii de școală, în anii de formare profesională, dar mai ales în urma lecturilor personale, unii molipsindu-se de literatura de popularizare științifică citind SF – alții parcurgând procesul în sens invers.

...pentru că au învățat matematică, fizică, astronomie, biologie, chimie, antropologie, filosofie, genetică, robotică, automatizări, inginerie, IT, geografie, anatomie, meteorologie, hidrologie, geologie etc.; e-adevărat, poate câte puțin din fiecare domeniu, dar suficient de mult încât să poată gusta plăcerea lecturării unui text science-fiction.

...pentru că izbutesc să se entuziasmeze în fața unei idei „de necrezut”, în spatele căreia se ascunde, de fapt, o ipoteză științifică ce poate conduce la o descoperire majoră într-unul sau mai multe domenii științifice.

...pentru că interacționează cu autorii de literatură science-fiction, sunt curioși, pun întrebări, sunt dornici să afle mai multe și se adună laolaltă în grupuri care au ca liant iubirea pentru SF, dezvoltând domeniul și oferind o mulțime de idei bune autorilor lor preferați.

...pentru că se implică permanent în răspândirea informațiilor din cărțile pe care le citesc și fac asta cu altruism și pasiune.

#logici

...pentru că nu înghit pe nemestecate explicațiile simpliste ale anumitor autori și sapă adânc după ordinea desfășurării evenimentelor potrivit legilor descoperite de oamenii de știință.

...pentru că își folosesc mintea și gândesc atunci când întâlnesc o ipoteză nouă, caută să afle date științifice legate de ea, făcând corelații cu mai multe domenii, dacă este cazul, pentru a-și da seama dacă ceea ce le servește autorul se susține sau nu se susține, din punct de vedere logic și științific.

...pentru că se implică în mod activ și sesizează fără nicio rețineră autorul/editura în cazul în care întâlnesc în text o fracătură de logică, dovedind că au o gândire analitică, ascuțită și tenace.

#pozitivi

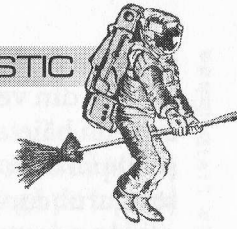
...pentru că le place să afle despre multitudinea de viitoruri posibile, zugrăvite de scriitorii de SF, tocmai fiindcă ei cred că poate exista un viitor mai bun.

...pentru că, chiar și atunci când citesc o distopie, fac asta într-o cheie pozitivă, căutând motivele adânci ale situației tragice, tocmai pentru a putea preîntâmpina, în viața reală, un asemenea scenariu.

...pentru că împărtășesc cu bucurie și enormă plăcere, prietenilor și cunoscuților lor, informații despre cum o să fie în viitor lumea, umanitatea, omenirea, entuziasmându-se la „ce-o să vină” și demonstrând, logic, că ceea ce trăiesc acum este viitorul descris de autorii de literatură science-fiction în operele scrise cu un secol sau cu decenii în urmă.

...pentru că oferă argumente clare, științifice, logice, că oamenii și omenirea o vor duce mult mai bine în viitor; își susțin cu tărie credința pozitivă și recomandă celorlalți cărțile SF care le vor forma și lor o părere pozitivă despre viitor.

FANTASTIC

Prisaca

de Mircea Liviu Goga

Prietenului Dan Ninoiu și cuvioaselor sale proze fantastico-duhovnicești

Venise primăvara peste pripoarele vârstate de viroage puțin adânci, ce-și împleteau dărele părăsite deja de șuvoaiele topite din fostele zăpezi ale muntelui, până către capul micului sat cu nume năzdrăvan, aciuat într-o vale rotundă ca o găleată, la întretăierea drumurilor negustorești. Venise primăvara, iar odată cu ea, păsările ce cuibăreau, florile ce se deschideau și albinele care trudeau să adune din cupele lor colorate nectarul cel neprețuit. Și tot pentru că venise primăvara, Moș Nichifor, prisăcarul ce locuia mult departe de sat, sub pădure, singur-singurel, a luat-o într-o zi încet pe cărarea subțire care-l lega de lume. Se ducea în sat să-și cumpere cele de trebuință de la prăvăliile știute, ținute de săteni mai cu dare de mână și în care, adesea, prețul se fixa după îndelungate tocmeli în care contau, mai abitir decât banii, vorba bine așezată și chezașia pe care-o oferea fața mușteriiului. Moșul n-avea bani, că rareori se nimereau în chimirul său asemenea minunății, însă căra cu sine un burduf plin cu cea mai aleasă miere a anului trecut, lucru, firește, peste măsură de trudit, povara nefiind dintre cele ușoare; totuși, în ciuda anilor pe care-i adunase, unde te-ai fi așteptat să-l găsești gârbov și pierit, îl puteai zări pășind țanțoș, cu privirea dârz ațintită nu spre locul de călcătură, ci

spre zarea albastră și spre linia caselor satului care se sumețeau ici-colo din verdeață. De te-ai fi uitat la el din spate, ai fi zis că e vreun băietan venit de la arie, ce pășește grăbit și fără ocolisuri spre casă, așteptându-se să găsească, frumos așternut peste ștergarul curat, prânzul pregătit de mamă, de vreo surioară sau de nevasta tinerică și harnică. Așa i s-a părut și lui Sofronie, negustorul de pe prima uliță, cum faci în dreapta, care la început nici nu l-a recunoscut. Abia după ce au ajuns față-n față, omul a căscat gura a mirare:

— Măi, Nichifor, parc-ai întinerit! Ia să te văd, că nu ne-am mai întâlnit de-astă toamnă!

Ce-i drept, fața moșului era tot cam cum fusese, zbârcită și oacheșă, iar părul tot alb și în neorânduială, dar moș Nichifor parc-ar fi căpătat de undeva o putere nevăzută care-i dădea aripi. Din vorbă-n vorbă, din una-n alta, s-au tocmit ei o vreme pe-un sloi mare de slănină și-o coșarcă de făină, negustorul plângându-se de vremurile grele, iar Nichifor îmbiindu-l să guste mierea cea din burduf, până când ajunseră să cadă la-nțelegere.

— Ehei – a oftat atunci negustorul – dacă muierea mea ar fi sănătoasă, altfel ar merge treaba: aș pleca eu să cumpăr marfă ieftin și-ar rămâne ea la tejghea. Dar așa, sunt nevoit s-o cumpăr la preț îndoit de la cei care pot să mi-o aducă-ncoace...

Nichifor s-a mirat auzindu-l și i-a cerut deslușire. Așa a aflat că muierea omului căzuse-n iarnă prin pod călcând tocmai unde se slăbise o pârđalnică de scândură, își frânsese piciorul și nu se știe de ce, acesta nu i se mai vindecase nici pân-acum. Dar unde nu fusese cu ea? Ajunsesese sus, la schit: preacinstitele fețe bisericești se rugaseră o săptămână-ncheiată pentru însănătoșirea bieteii femeii și scormoniseră după leacuri tainice spre a o ajuta întru tămăduire; fusese la babe doftoroaie care-i dăduseră fierturi de care mai de care ierburi, ca să nu mai vorbim de prișnițele fierbinți ce-o făcuseră să țipe de usturime; ba chiar o dusesse la oraș, la un doctor adevărat cum s-ar zice, dar totul se dovedise în van. Bani aruncați și vreme pierdută.

— Ei, – i-a spus atunci moș Nichifor – iacă, am un leac potrivit pentru muierea ta.

Și a scos de sub dulamă o sticlură.

— Dă-ncoace un păhărel, că-i leac tare, nu-ți dau toată sticla.

Și sub privirile uimite ale omului, a lăsat să curgă pe fundul paharului un lichid maroniu și subțire, preț de numai o-nghițitură.

— Atât? a făcut acesta ne-ncrezător.

— Doar atât! a încuviințat cu voce aspră moș Nichifor. Dă-i-l să-l bea chiar acum, iar de s-o face bine, ne-nțelegem noi de vreo plată.

Negustorul, mai cu voie, mai de obrazul moșului, s-a dus cu paharul în spate, unde, peste curte, își avea ridicată casa în care trăia și s-a întors după câteva clipe cu el gol.

— Na! i-a zis cu năduf lui Nichifor. I-am dat-o. Otravă de-ar fi – și tot i-ar fi mai bine decât îi e acum.

— Nu-i otravă, nene! a răs de-a binelea moșul. Mă-ntorc mâine pe-aici și mai vedem cum se simte...

După ce-a ieșit din prăvălie, moș Nichifor a mai trecut pe la alți doi sau trei precupeți să cumpere cele trebuincioase, tocmindu-se cu singura monedă pe care o avea la îndemână: miera de albine. Târziu, a ajuns la hanul ce se ridica în celălalt capăt al satului, chiar în răscrucea unde, din drumul mare, se abătea poteca spre schit. Hangiul l-a primit morocănos, cu o figură posacă și o uitătură chiorășă care l-au mirat pe Nichifor.

— E-nchis.

— Cum asta?

— Băiatul meu zace de lingoare – l-a lămurit omul. Trebuie să dăm cu var peste tot, așa cere legea.

— Ei, și? O cămăruță tot s-o mai găsi.

— Nu se poate. N-am vreme de tine. Am trimis după călugări, poate au ei vreun leac, cine știe? Sau măcar să-i dea ultima-mpărțășanie...

— Ca să vezi! a răs moș Nichifor. Am picat la țanc! Ia dă-ncoa' paharul ăla!

Și a scos iar sticlucă din dosul dulamei ponosite. A turnat iute din ea câțiva stropi, apoi a-mpins paharul către hangiu.

— Du-te repede și dă-i să bea. Mă jur pe mântuirea sufletului că-n două ceasuri e sănătos tun!

— Ce-i asta?

— Leacul, nene! În două ceasuri, mă pun zălog!

Și în timp ce hangiuul ieșea clătinând din cap, cu paharul în mână, moș Nichifor și-a tras un scaun și s-a așezat, trântind alături burduful de miere ajuns aproape gol și papornița plină cu lucrurile târguite. Hangiuul s-a întors și l-a lăsat o vreme în pace; apoi a scos ceva șuncă, pâine și o butelcă cu vin. I le-a pus pe masă și și-a văzut de ale lui. Moșul a mâncat tacticos, udând cu vin inima bucatelor, apoi, uitându-se la soarele ce sta să apună, i-a zis:

— Hai, omule, du-te și vezi ce face băiatul.

Dar n-a mai fost nevoie, că tocmai atunci a apărut pe ușă muierea hangiuului, ducând de mână un băietan ca la vreo doisprezece anișori, slăbuț, încă palid, dar vioi și cu ochi curioși, cu care-l iscodea aproape fascinat pe moș Nichifor.

— Iaca poznă! râse moșul. Te miri că s-o fi făcut sănătos?

Hangiuul căscase ochii cât cepele și o bucurie abia îndrăznică i se lățea pe față.

— Ionuț, puiule! Ți-e mai bine?

Acesta a dat din cap a încuviințare și a zâmbit.

— Mi-e bine, tată!

— Ei – a intervenit moșul și a ridicat un deget către hangiu. Acum mă primești peste noapte? Dar să știi că tot va trebui de mâine să dai cu var, că dac-așa-i legea?

Hangiuul l-a găzduit, ba încă i-a dat cea mai bună cameră pe care o avea, cea în care nu poposeau decât boieri de rang înalt sau domni cu obrazul subțire de pe la oraș, cu toate că rar se nimerea pe-acolo vreun asemenea mușteriu, iar a doua zi, văzând că băietul e tot mai în putere și mai plin de viață, a scos o pungă și i-a vărsat din ea moșului patru galbeni nou-nouți și zimțați pe deasupra. Iar când moșul tocmai pleca, abia atunci

s-a arătat la ușă o cuvioasă față bisericească dintre cele care sălășuiau la schit, aducând cu sine o carte groasă însăilată între pagini cu semne din panglici brodate, ca să știe cam de pe unde să-i citească băiatului vreo moliftă ori vreun acatist, cum al sfântului Efrem, de-o pildă, sau cel al sfântului Ciprian, mântuitor de vrăji, blesteme și de oricare lucrare diavolească. A fost întors cu blândețe de către hangiu, dar îndrumat să se roage pentru sănătatea tuturor celor din casă, lucru pentru care a primit un pitac, să nu-i fie supărare că fusese degeaba pus pe drumuri. Omul sfânt a luat moneda, cu toate că nu părea tocmai mulțumit și a pornit înapoi către schit, iar moș Nichifor, întorcând spatele tuturor, a tăiat în două satul și a ajuns iar la primul prăvăliaș cu care se tocmise mai deunăzi.

— Ei, ce-ți face nevasta? i-a zis acestuia, în loc de bună ziua.

— Moșule, prost am fost că nu te-am crezut, că, zău, e mare mirare! S-a dat jos din pat și a pășit pe piciorul beteag la fel ca pe cel sănătos! Acum umblă iar prin pod să așeze niște fuioare, dar calcă mai cu grijă, nu ca atunci. Când o să coboare, o s-o vezi și dumneata. Ce să-ți dau pentru binele ce mi l-ai făcut? Ia asta, de ți-o fi de ajuns!

Și i-a împins moșului o punguță frumos brodată unde acesta a găsit, pipăind-o, tot patru monede care, zimțate cum se simțeau prin lucrătura pânzei, păreau aidoma galbenilor primiți de la hangiu.

— E aur, nu te gândi că vreau să te-nșel – l-a asigurat negustorul. Da' mai vino și dumneata mai des, că multă lume ar avea nevoie de leacul ăsta pe-aici! Am un văr înspre Soceni, nu-i chiar de-aci, din Maimoț, și are așa, ca o gălbinare, da' una de-l macină rău, abia de mai poate să se dea jos din pat. I-o folosi leacul ăsta?

— Ei, folosește, sigur că folosește – a lămurit Nichifor, – dar nici eu nu pot să mă duc creanga, din om în om, mai am și eu masă și casă și lucruri de făcut și-ndreptat. Știi ce? Să nu spui că n-am inimă și că la alții nu gândesc ori că nu-mi plec sufletul la durerea lor. Adu-l aici pe vărul dumitale și eu voi veni iar

de azi în șapte zile. Și mă jur pe sfânta cruce că ți-l pun pe piciorare mintenaș.

Bucuroasă s-a arătat de pe scară și femeia omului, care nu mai știa cum să-i mulțumească moșului că nu rămăsese be-teagă. Nichifor le-a mulțumit și el și, cu multe plecăciuni, când dintr-o parte, când din cealaltă, s-au despărțit.

Au trecut pe rând cele șapte zile, iar când moșul s-a întors în sat, s-a trezit că nu-l aștepta doar un bolnav, ci vreo zece, dintre cei care auziseră despre leacul său minunat, că așa e la țară: vestea merge din gură-n gură, că n-are altă treabă, iar cine aude o tărășenie, se grăbește s-o împărtășească iute cu un vecin, în devălmășie cu vreo cinzeacă. Moșul venise aducând sticluța și s-a pus pe-mpărțit la toți din lichidul maroniu și un-suros – unuia trei picături, altuia douăzeci, după cum chitea el că-i mai de trebuință fiecăruia pentru boala de care suferea – iar mai târziu hangiul l-a primit ca pe-un rege și l-a ospătat, că de, doar îi scăpase copilul de la moarte și orice i-ar fi dat, tot dator se simțea. Nichifor a plecat a doua zi dis-de-dimineață către prisacă, având chimirul plin de bani cum nu agonisise el niciodată, cu tot neamul laolaltă, și preaslăvit de mulțimea bolnavilor ce se tămăduiseră. A promis că tot la șapte zile va veni acolo, dar, chitind lucrurile mai bine, le spuse că de data viitoare va trage mai degrabă la han, ca să aibă unde să se așeze bolnavii, să nu-l aștepte mereu în drum.

Zilele au mers înainte, iar moșul aduna, când apărea prin sat, o mulțime de lume. Într-o seară, socotind că află ceva taine, hangiul l-a tot îmboldit să mănânce, dar mai ales să bea. S-a așezat, la sfârșit, alături și l-a întrebat:

— Măi, moș Nichifor, da' de unde ai mata leacul ăsta nemai-pomenit? Că până și călugării de la schit ți-au luat seama. Lumea nu se mai duce pe la ei cum se ducea și vine la dumneata, aici, s-o scapi de belele...

— Ehei – a răs atunci Nichifor, – da' ce știu ei, bieții? Doar cântă și fac mătăanii, dar la altele câte sunt, ce să se priceapă?

— Nu vorbi așa – l-a întors hangiul. Ei fac treabă dumnezeiască și nu pot spune că n-au vindecat destui oropsiți! Mai ales din cei năpăstuiți de vrăji și demoni, Maica Precistă mi-e mar-toră că am fost odată la schit, când au scos, numai cu vorbă duhovnicească, trei draci dintr-o muiere, păcatele mele, că și acum mă ia cu fiori când mi-aduc aminte!

— Ai dreptate, dar pentru boala trupului tot leacul meu e mai bun.

— Păi cum așa? Cine te-a ajutat să-l faci?

— Iaca, albinele.

— Leacul tău e făcut de ele?

— De ele și de mine! a răs moșul. Dar nu orice albine fac asta. Uite, ți-o spun, că te văd vrednic și om cinstit. Am dintre toate un știubei anume, mai spre pădure, că albinelor de-acolo nu le prea place să stea cu celelalte. Ele și numai ele pot face leacul.

— Le ai de mult?

— Nu prea. Doar din iarnă.

— Păi, albinele iarna dorm, stau în stup.

— Astea nu. Astea au venit astă-iarnă, când toate celelalte dormeau, cum spui dumneata. Au venit așa, – a mustăcit moșul – de sus.

— Cum, de sus? De la Dumnezeu?

— Păi, eu știu? De sus, ce să-ți spun?

— Și n-ai decât un stup cu ele? Nu s-au înmulțit?

— A, nu. Nu cred. Unul am – și ajunge. Degeaba mă descoși, că mai multe nu m-aș pricepe a-ți spune.

Hangiul a mai încercat și atunci și în alte dăți să-l tragă de limbă, dar pas de-a mai scoate ceva de la Nichifor. A venit vara, iar moșul ajunsese putred de bogat – cu toate astea, nu-și cum-păra nimic mai mult decât cele trebuincioase și umbla în ace-leași haine peticite știute de toți. Pe la schit prea puțină lume mai cugeta să treacă și, unde călugării până atunci avuseseră tot ce-și putuseră dori, căci daniile veneau cu ghiotura de la cei vindecați prin ajutor dumnezeiesc, de la o vreme, de când

